

Piątkowska

D O
N A Y I A S N I E Y S Z E G O
S T A N I S Ł A W A A U G U S T A
K R O L A P O L S K I E G O
W I E L K I E G O X I A Z Ę C I A L I T E W S K I E G O & c.
W D Z I E N J M I E N I N .

W pośród okrzyków całego Narodu,
Którými twoich dzień Jmienia święci,
Nie trzeba szukać innego powodu
Do złożenia Ci winnych, Panie, chęci:
Dość, żeś jest dobry Król, a ja poddany:
Życzliwy niofąc dar udyę nagany.

Komu szczęśliwe nadały zrzządzenia
Ozdobnym piórem wiązać rym uczony;
Niech ku pamiętce Twoiego Jmienia
Zmąci szykowne słodką wrzawą strony.
Brząkać na złotéy Arfie nieświadomy
Powiem, co miysię, nucąc wierzż poziomy.

Nie drogie berło, ni świętna Korona,
Która skroń iasnym zakolem otacza,
Wafze, Przemozni Królowie, Jmiona
Cechą wieczystéy pamięci naznacza!
Wielu w niepomnéy mgle marnie zafnęli:
Bo prócz powierchnych blasków nic niemieli.

Kogo

Kogo los względny postawił na tronie
Rząd poruczając nad uprzeymym ludem,
Jeśli za życia słynać i po zgonie
Godnym dusz wielkich zaprzęta się trudem;
Niechay się temi rad myślami bawi,
Które nie mylnéy prawdy wyrok stawii:

Te to są kraie, które mi oddały
Serca pod słodkie idąc panowanie:
Warte są tego, ażeby doznały:
Jak sprawiedliwe ich było ufanie:
Pokażę światu, że nie darmo zowie
Tych, co krolują: Wy nasi Oycowie.

Cóż mi, że ktoś tam obfzerne dziedziczy
Włości, krąg świata pod swe garnąc prawa?
Jeśli pod iego berłem lud słodyczy,
Ni pomyślnieyfzéry chwili nie doznawa,
Nie wiele zyskał; lepiéy ten poradzi,
Kto w nim trwałego szczęścia grunt zafadzi.

Odmienna koléy na świecie przewodzi.
Wszystko czas niszczy bystrym pędząc lotem.
Niegdyś obfita niwa chwasty rodzi.
Idą w rum smutnym Królestwa wywrotem.
Do pierwszéry rzeczy przyprowadzić kluby
Trudny to zamiar; ale pełen chluby.

Nic nie pomogą najmędrsze statuty,
Których cęł krócić narowy i zbrodnie:
Jeśli iak snadnie łańcuch był ukuty;
Tak i zerwany może być swobodnie.
Kochaymy wolność; niech idzie na mary
Rospusta, która z praw czyni ofiary.

Zeby przy szczęściu lustr zajaśniał nowy,
Trzeba uprzątać zaftarzale wady:
Iż może naród bydź silny i zdrowy
Trafem rządząc się bez przezornéy rady.
Złe się dźiać musi, gdy umyśl zaćmiony
Biće haniebnym przeładóm pokłony.

Możnaż dokazać, by kto myśl hartował
W ogromnych trudach pośpolitéy rzeczy,
A w zysku słodkiéy nadziei nie chował:
Ze prace iego w czuléy będą pieczy?
Cnoty zamierzchłe cóż dzielniéy odradza,
Jak gdy le Zwiérzchność opatrzna nadgradza?

Ułpione morze gdy miłe kołyszą
Łagodnym głaśzcząc powiewem Zefiry;
Nie trudno płynąć mając kwoli ciszą:
Lecz iak się wzburzą rozhukane wiry,
Wpośrząd zamętu to mi stérnik prawy:
Który odpiéra zgubę całej nawy.

Nie da się męstwo z raz powziętéy drogi
Sprowadzić złości: że biorąc na nice
Naylepfze sprawy, ostre rzuca głogi,
I dzieł ozdobnych piękne czerni lice.
Często obecna chwila w zdaniach błądzi:
Przyszłość wyrokiem niepomylnym sądzi.

Tak jest, o Panie! ta Ci złotolity
Wieniec gotuie w Kościele pamięci;
Wiek go wiekowi poda w nieprzeżyty
Czas, a powszechny szacunek poświęci.
Acz nie jest trwalszy nad ten, który miła
Dobroć Twa w sercach Polaków uwiła,

Twych światel darem przesąd zerwał pęta:
Nie w famych martwe prawa księgach słońca,
Gorliwość o nie zapala się święta;
Słabi kochają, możni się ich boją:
Rolnik już więcéy losowi nie łaie,
Ze mu żyć pod Twém panowaniem daie.

Chać, aby wartość była nadgrodzona;
Uczuły zachęt w szczodrocie przymioty;
Tym drogąś wstęgą przepasał ramiona:
Jnnych z Twéy ręki zdobi kruszec złoty.
Tak rozum z cnotą przez chwalebne sprawy
Rzeźwym polotem wznoszą się do sławy.

Ale któż nie jest dotąd przekonany,
Patrząc na umysł w staraniach życzliwy,
Jak pragniesz widzieć: aby lud poddany
Był rządny, mężny, bogaty, szczęśliwy?
Takim to Królóm w czuley ferc ofiarze
Wdzięczna Potomność wystawia ołtarze!

Narodzie! który tak miłym obchodem
Uwielbiasz Króla Twojego Festyny,
Jeśli chcesz ztwierdzić niepłonnym dowodem,
Jak cię wefelą Pańskie Jmieniny:
Złącz o swe dobro z Nim pilne staranie:
W dzień ten najmiłsze oddasz Mu wiązanie.

wierny poddany

XVII. 2. 1047.

Stanisław Piątkowski,